

NORMÁLIS EMBEREK

**SALLY
ROONEY**

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2019

A találón megtérésnek nevezett mentális nyugalmi állapot egyik titka az, hogy sokunk számára sem az égi, sem a földi világ nem ér fel revelációval egészen addig, amíg valamely személy sajátos befolyást nem gyakorol ránk, ezáltal fogékonyságra nem készítet bennünket.

George Eliot: *Daniel Deronda*

2011. január

Connell csöngetésére Marianne nyit ajtót. Még mindig iskolai egyenruhát visel, de a pulóvert már levette, csak a blúz és a szoknya van rajta, és cipőt sem visel, harisnyában van.

Ja, szia, köszön Connell.

Gyere be.

Megfordul, végigmegy a folyosón. A másik követi, behúzza maga mögött az ajtót. Néhány lépés múlva a konyhába ér, az anyja, Lorraine éppen lehúzza a gumikesztyűt. Marianne felül a konyhapultra, kézbe vesz egy nyitott csokoládékrémes üveget, amelyben benne hagyott egy kiskanalat.

Marianne mondta, hogy kiosztották a próbavizsgákat, szólal meg Lorraine.

Csak az angolt. Nem egyszerre osztják ki mindet. Nem megyünk?

Lorraine gondosan összehajtogatja a gumikesztyűt, visszateszi a mosogató alá. Nekikezd, hogy leengedje a haját. Connell szerint ezt a kocsiban is megtehetné.

Hallom, a tiéd jó lett, jegyzi meg Lorraine.

Övé lett a legjobb az osztályban, szól közbe Marianne.

Ja, mondja Connell. Marianne-é is egész jó lehet. Mehetünk?

Lorraine épp a kötényt oldja le, a keze megáll a levegőben.

Nem tudtam, hogy sietünk.

Connell zsebre vágja a kezét, elnyom egy ingerült sóhaj, de nagy igyekezetében hangosan veszi a levegőt, ami így mégiscsak sóhajnak hangzik.

Csak fel kell még ugranom kivenni a ruhát a szárítóból, közli vele Lorraine. Aztán megyünk. Jó?

Kérsz? kérdi Marianne.

A fiú felé nyújtja a csokoládékrémes üveget. Az még mélyebbre süllyeszti a kezét a zsebében, mintha egész testét el akarná rejteni benne.

Kösz, nem.

A francia eredményét is megkaptátok?

Még tegnap.

Nekidől a hűtőnek, nézi a lányt, aki lenyalja a kanalat. Az iskolában úgy tesznek, mintha nem ismernék egymást. Mindenki tudja, hogy Marianne a hatalmas fehér házban lakik, Connell anyja meg takarítónő, a kettő közötti kapcsolatot azonban senki sem sejtí.

A1-es lett, mondja Connell. Te mit kaptál a németre?

A1-est. Fel akarsz vágni?

Hatszáz pontod lesz, mi?

Valószínűleg neked is, vonja meg a lány a vállát.

Hát, okosabb vagy nálam.

Ettől ne érezd magad rosszul, mindenkinél okosabb vagyok.

Marianne szája fülig ér. Nyíltan megvet mindenkit az iskolában. Nincsenek barátai, az ebédszünetekben olvasni szokott. Sokan kifejezetten utálják. Tizenhárom éves volt, amikor az apja meghalt, Connell azt hallotta, mentális zavarára vagy micsodája van. Tényleg ő a legokosabb az iskolában. Fél egyedül maradni vele, közben meg folyton arról fantáziál, mi olyat mondhatna neki, amitől hasra esne.

Angolból nem te vagy az osztályelső, közli vele.

Marianne közömbösen megnyalja a fogsorát.

Korrepetálhatnál, Connell, feleli.

Connell érzi, hogy ég a füle. Marianne valószínűleg csak dumál, nem provokálni akarja, de ha másra céloz, azzal is csak őt akarja kínos helyzetbe hozni, mert a lányt mindenki undorítótnak tartja. Ronda, vastag talpú, lapos sarkú cipőt hord, nem sminkel. Állítólag még a lábát se borotválja, meg mást sem. Connell azt hallotta, egyszer leette magát csokifagylalttal az iskolai menzán, aztán kiment a lányvécébe, levette a blúzát, és kimosta a mosdókagylóban. Ezt a sztorit gyakran mesélik, mindenki hallotta már. Ha akarna, ráköszönhetne Connellre jó hangosan az iskolában. Délután találkozunk, mondhatná mindenki más előtt. Ezzel elég kínos helyzetbe hozná, amit a lány általában élvezni szokott. Mégsem tette még meg.

Miről beszélgettél ma Miss Nearyvel? kérdi Marianne.

Ja, semmiről. Nem tudom. A vizsgákról.

Marianne megforgatja a kanalat az üvegben.

Bejössz neki vagy mi? kérdi.

Connell nézi a kanalat. Még mindig ég a füle.

Miért mondasz ilyeneket?

Te jó ég, ugye nincs viszonyod velem?

Naná, hogy nincs. Szerinted ez vicces?

Bocs, szabadkozik Marianne.

Komoly arccal néz rá, mintha a szemén keresztül a másik fejébe látna.

Tényleg nem vicces, szólal meg aztán. Bocs.

Connell bólint, körülnéz, bedugja a cipője orrát két padlólap közötti részbe.

Néha úgy érzem, furán viselkedik velem. De ezt senkinek sem mondanám vagy ilyesmi.

Szerintem az órákon kifejezetten flörtöl veled.

Tényleg?

Marianne bólint. A fiú megdörzsöli a nyakát. Miss Neary közgazdaságtant tanít. Az iskolában sokan beszélnek az ő tanárnő iránti állítólagos érzelmeiről. Egyesek még azt is tudni vélik, hogy fel akarta venni az ismerősei közé a Facebookon, ami nem igaz, eszébe sem jutna. Igazából nem csinál semmit, nem is szól hozzá, csak ül csendben, miközben a tanárnő ezt-azt tesz és mond. Néha megkéri, hogy maradjon ott óra után, a terveiről kérdezzgeti, egyszer még a fiú iskolai nyakkendőjének csomóját is megérintette. Connell senkinek sem beszélhet erről, nehogy azt higgyék, hencegni próbál. Az órán zavarban van, ideges, nem is tud figyelni, csak ül, bámulja a tankönyvet, amíg a diagramok oszlopai össze nem folynak a szeme előtt.

Folyton azzal szekálnak, hogy odavagyok érte, mondja. Pedig nem, egyáltalán nem. De ugye nem gondolod, hogy bátorítom, amikor így viselkedik?

Nem láttam még.

Connell szórakozottan beletörli a tenyerét az iskolai ingbe. Mindenki annyira biztosra veszi, hogy bejön neki Miss Neary, hogy néha kételkedni kezd a saját érzéseiben. Mi van, ha valahol tudat alatt vagy tudat fölött tényleg kívánja? Azt sem tudja, milyen az igazi vágy. A való életben a szex mindig annyira stresszes, hogy az már inkább kellemetlen, fel is merült benne, hogy nyilván nem stimmel vele valami, képtelen intim viszonyt kialakítani a nővel, biztosan valamilyen fejlődési rendellenessége van. Utána csak fekszik, és arra gondol, hogy ez annyira szar volt, hogy felfordult a gyomra. Vajon ő ilyen? A hányinger, amit akkor érez, amikor Miss Neary ráhajol a padjára, valójában nemi izgalom lenne? Honnan tudhatná?

Ha gondolod, szólhatok Mr. Lyonsnak, ajánlja fel Marianne. Nem mondom meg, hogy tőled tudom. Azt mondom, nekem tűnt fel.

Te jó ég, ne már. Dehogy. Senkinek se szólj, jó?

Jó, oké.

Connell ránéz, hogy lássa, komolyan gondolja, aztán bólint.

Nem a te hibád, hogy így viselkedik veled, jegyzi meg Marianne. Te nem teszel semmi rosszat.

Akkor miért gondolja mindenki, hogy bejön nekem? kérdi ő halkan.

Talán azért, mert gyakran elpirulsz, amikor hozzád beszélsz. De hát te állandóan elpirulsz, ilyen a képed.

Röviden, nem őszintén felnevet. Kösz.

Tényleg ilyen.

Oké, tudom.

Most is elpirultál, mondja Marianne.

Lehunyja a szemét, nyelvét a szájpadrólásának nyomja. Hallja Marianne nevetését.

Miért kell ilyen bunkónak lenned mindenkivel?

Nem vagyok bunkó. Nem érdekel, ha elpirulsz, nem mondom el senkinek.

Attól még nem mondhatod ki bármit.

Rendben. Bocs.

Connell megfordul, kinéz a kertre. Ami inkább park. Van benne tenispálya, meg egy nőalakot ábrázoló nagy kőszobor. Kinéz a parkra, közelebb hajol az üveg hűvös leheletéhez. Amikor azt a sztorit mesélik Marianne-ről, hogy kimosta a blúzát, azt hiszik, vicces, szerinte viszont más céllal terjesztik ezt a történetet. Marianne senkivel sem járt a suliból, senki sem látta még ruha nélkül, azt sem lehet tudni, vajon a fiúkat vagy a lányokat szereti-e, nem árulja el senkinek. Ez sokaknak nem tetszik, Connell szerint ezért mesélik ezt a sztorit róla, kukkolnak utána, mert nem engedi meg, hogy lássák.

Nem akarok veszekedni veled, szólal meg Marianne.

Nem veszekszünk.

Tudom, hogy valószínűleg utálsz, de te vagy az egyetlen, aki szóba áll velem.

Nem mondtam, hogy utállak.

Erre felfigyel, felkapja a fejét. Connell zavartan bámul valahová máshová, de a szeme sarkából látja, hogy a másik figyeli. Amikor Marianne-nel beszélget, úgy érzi, teljesen bensőséges a viszonyuk. Bármit elmondhatna neki magáról, még a fura dolgokat is, a lány senkinek sem adná tovább, ebben biztos. Vele lenni olyan, mintha kilépne a normális életből, és behúzná maga mögött az ajtót. Nem fél tőle, Marianne igazából elég laza, de fél vele lenni, mert mellette mindig furán viselkedik, olyasmiket mond, amiket máskor nem mondana.

Néhány héttel korábban, amikor az előszobában várta Lorraine-t, Marianne fürdőköpenyben jött le az emeletről. Egyszerű fehér fürdőköpenyben, amelyet teljesen normális módon kötött meg. A haja vizes volt, a bőre csillogott, mintha nem sokkal korábban bekrémezte volna. Amikor meglátta Connellt, megtorpant a lépcsőn, és azt mondta: Nem tudtam, hogy itt vagy, bocs. Talán kicsit elpirult, de nem túlságosan vagy bármi. Aztán visszament a szobájába. Ő meg várt tovább az előszobában. Tudta, hogy a másik valószínűleg öltözködik, és akármit vesz is fel, olyan ruhában fog lejönni, amit úgy választott ki, hogy már látta őt az előszobában. Mindegy, Lorraine hamarabb elkészült, mint hogy Marianne újra lejött volna, úgyhogy Connell nem tudta meg, mit vett fel. Nem mintha nagyon érdekelte volna. A suliban persze senkinek sem árulta el, hogy látta Marianne-t fürdőköpenyben, meg hogy a lány elpirult, nem tartozott senkire.

Én meg bírlak téged, jelenti ki Marianne.

Connell nem felel, a köztük levő intimitás nagyon erős, szinte fizikai súllyal nehezedik az arcára, a testére. Aztán visszajön Lorraine a konyhába, nyakára tekeri a sálát. Kópog, pedig nyitva van az ajtó.

Mehetünk? kérdi.

Aha, bólint Connell.

Kösz mindent, Lorraine, hálálkodik Marianne. Találkozunk a jövő héten.

Connell már elindult, amikor az anyja utána szól: Nem tudsz köszönni? A fiú visszaneéz a válla fölött, de képtelen Marianne szemébe nézni, úgyhogy inkább a padlóhoz beszél: De, szia. Nem várja meg a választ.

A kocsiban az anyja beköti magát, a fejét ingatja. Lehetnél kicsit kedvesebb hozzá, mondja. Nincs kimondot-tan könnyű dolga az iskolában.

Connell bedugja a slusszkulcsot a gyújtáskapcsolóba, belenézi a visszapillantó tükörbe. Kedves vagyok hozzá, válaszolja.

Igazából nagyon érzékeny lány.

Nem beszélhetnénk másról?

Lorraine grimaszol. Connell kifelé bámul a szélvédőn át, és úgy tesz, mintha nem látná.

Három héttel később

(2011. FEBRUÁR)

A fésülködőasztalnál ül, nézi magát a tükörben. Arcából hiányzik a határozottság a járomcsontoknál, az állán. Az arca olyan, mint egy elektronikai eszköz, két szeme villogó kurzor. Vagy mint egy tükröződő hold, reszketeg, ferde. Egyszerre fejez ki mindent, ami ugyanaz, mintha semmit sem fejezne ki. Úgy dönt, ciki lenne sminkelni. Anélkül, hogy levenné a szemét a tükörképéről, belemártja az ujját egy átlátszó ajakbalzsamot tartalmazó tégelybe, bekeni a száját.

Odalent, amikor lekasztja a kabátját a fogasról, kijön a nappaliból a bátyja, Alan.

Hova mész? kérdi.

El.

Hova?

Kezét a kabát ujjába dugja, megigazítja a gallért. Kezd ideges lenni, reméli, hogy hallgatása inkább dacot, mint bizonytalanságot közvetít.

Csak járok egyet, mondja.

Alan elállja az útját.

Tudom, hogy nem a barátaiddal találkozol, közli veled.
Mert egyetlen barátod sincs, így van?

Így.

Mosolyog, szelíden, hátha Alan megbékél a behódolástól, és odébb áll az ajtóból. Ehelyett azt kérdi: Ezt meg miért csinálod?

Mit?

Ezt a fura mosolygást.

Utánozza, arca ocsmány vigyorba torzul, fogai kivillannak. Vigyorog ugyan, de a paródia olyan erős és túlzó, hogy harag sugárzik belőle.

Örülsz, hogy nincsenek barátaid? érdeklődik.

Nem.

Még mindig mosolyogva hátralép kettőt, megfordul, elindul a konyha, a kertre nyíló teraszajtó felé. Alan utánamegy. Megragadja a karját, visszarángatja az ajtóból. Ő érzi, hogy arcában megfeszülnek az izmok. A fiú ujjai a kabáton át is szorítják a karját.

Ha bőgni mersz anyának emiatt...

Nem, feleli Marianne, nem. Csak járok egyet. Köszönöm.

Alan elengedi, ő kislisszol a teraszajtón át, becsukja maga mögött. Odakint hideg van, vacog. Megkerüli a házat, a kocsifelhajtón lesétál az utcára. Lüktet a karja, ahol Alan megszorította. Előveszi a zsebéből a telefont, üzenetet ír, többször is rossz betűre koppint, töröl, újragépel. Végül elküldi: Érkezem. Még vissza sem teszi a telefont, jön a válasz: szuper, várlak.

Az előző félév végén az iskola focicsapata bekerült valami torna döntőjébe, ezért az egész évfolyamnak ki kellett mennie a meccsre szurkolni, elmaradt az utolsó három órájuk. Marianne még sosem látta játszani a csapatot. Nem érdekelte a sport, a testnevelés szorongást keltett benne. A mérkőzésre tartva zenét hallgatott a buszon, senki sem szólt hozzá. Az ablak túloldalán: fekete marhák, zöld mezők, fehér házak, barna tetőcserepek. A futballcsapat együtt utazott a busz felső szintjén, vizet vedeltek, hátba veregették egymást biztatásképpen. Marianne-nek az az érzése támadt, hogy az igazi élet valahol tőle egészen távol zajlik, nélküle, és nem tudta, rájön-e valaha, hol és hogyan vehetne részt benne. Az iskolában gyakran támadt ez az érzése, de nem társult hozzá semmilyen konkrét kép arról, hogyan nézhet ki az igazi élet, milyen érzés lehet. Csak azt tudta, hogy ha majd elkezdődik, akkor nem kell majd elképzelnie.

A mérkőzés alatt nem esett. Kifejezetten azért szállították oda őket, hogy a partvonal mellett állva szurkoljanak. Marianne a kapu közelében állt Karennel és néhány más lánnyal. Rajta kívül mindenki kívülről fújta az iskolai csapat rigmusait, ő meg még a szöveget sem hallotta soha. Félidőben még mindig nulla-nulla volt az állás, Miss Keaney dobozos gyümölcslevet és energiaszeletet osztogatott. A második félidőre a csapatok térfelet cseréltek, az iskola csatárai így Marianne közelében játszottak. Connell Waldron volt a középcsatár. Látta a felszerelésben, a fényes fehér rövidnadrágban, az iskola mezében, hátán a kilences

számmal. Jó kiállása volt, sokkal jobb, mint a többi focistának. Alakja olyan volt, mintha ecsettel húztak volna meg egy hosszú, elegáns vonalat. Amikor a labda az ő térfelükre tévedt, Connell általában szaladgált, néha felemelte valamelyik kezét, aztán mozdulatlanul állt. Kellemes látványt nyújtott, Marianne azt gondolta, a fiú nem is tudja, hol áll ő, és nem is érdekli. Egyszer tanítás után megjelezhetné neki, hogy figyelte, arra felnevetne, és kijelentené, hogy ez gáz.

A hetvenedik percben Aidan Kennedy végigvezette a labdát a pálya bal oldalán, Connellhez passzolt, aki a tizenhatos sarkáról lőtt, a labda elrepült a védők feje fölött, becsavarodott a hálóba. Mindenki ordított, még Marianne is, Karen átkarolta a derekát, megszorította. Együtt kiabáltak, a varázslatos jelenetben feloldódott kettejük szokásos viszonya. Miss Keaney füttyült, lábával dobogott. A pályán Connell és Aidan úgy ölelte egymást, mint hosszú távollét után egymásra találó két testvér. Connell gyönyörű volt. Felmerült Marianne-ben, mennyire szeretné látni, ahogy valakivel szeretkezik; nem feltétlenül vele, lehet bárki más is. Milyen szép lehet. Tudta, hogy ő pont az ilyen gondolatok miatt más, mint a többiek az iskolában; furább.

Az osztálytársai minden jel szerint nagyon szeretik az iskolát. És normálisnak találják. Hogy mindennap ugyanazt az egyenruhát viselik, hogy folyton mesterséges szabályokat tartanak be, hogy mások figyelik, fürkészik, mikor szegik meg az előírásokat, ez számukra normális. Nem tekintik elnyomó környezetnek. Marianne tavaly vitába bo-

nyolódott a történelemtanárral, Mr. Kerrigannel, aki rajta-kapta, hogy óra alatt az ablakon bámul kifelé, és az osztály-ban senki sem állt mellé. Akkor olyan nyilvánvaló örült-ségnek tűnt számára, hogy minden reggel magára kell öltenie ugyanazt a jelmezt, hogy aztán egész nap ide-oda terelgessék egy hatalmas épületben, és még azt sem engedik meg neki, hogy a tekintetét oda fordítsa, ahová szeretné, még a szemmozgása is a házirend hatálya alá esik. Ha az ablakon kifelé bámulva álmodozol, akkor nem tanulsz, ér-velt Mr. Kerrigan. Marianne ekkor már elveszítette a fejét, és visszaszólt: Ne áltassa magát, itt úgysem tanulok sem-mit.

Connell nemrégiben megjegyezte, hogy emlékszik erre az esetre, és akkor úgy gondolta, Marianne túl szigorú volt Mr. Kerrigannel, aki igazából a normálisabb tanárok közé tartozik. De értem, mire gondolsz, tette hozzá. Hogy kicsit börtönben érzed magad az iskolában, azt értem. Hagynia kellett volna, hogy kinézz az ablakon, ebben egyetértünk. Senkinek sem ártottál vele.

A konyhai beszélgetésük után, amikor megmondta neki, hogy bírja, Connell gyakrabban jött hozzájuk. Korán érkezett az édesanyjáért, téblábolt a nappaliban, nem sokat beszélt, inkább csak ácsorgott a kandalló mellett zsebre dugott kézzel. Marianne sosem kérdezte meg tőle, minek jött. Beszélgettek egy kicsit, vagy ő beszélt, Connell meg bólogatott. Aztán közölte Marianne-nel, hogy el kellene olvasnia a *Kommunista kiáltványt*, szerinte tetszene neki, azt mondta, leírja a címét, hogy a lány el ne felejtse. Tudom

a *Kommunista kiáltvány* címét, felelte erre Marianne. Oké, vonta meg a másik a vállát. Aztán mosolyogva hozzátette: Próbálsz lekezelően beszélni velem, de te még nem olvastad. Marianne-nek erre nevetnie kellett, mire Connell is nevetett, mert ő nevetett. Nevetés közben nem tudtak egymásra nézni, a sarkokat vagy a padlót bámulták.

Úgy tűnt, Connell érti, mi az álláspontja az iskoláról; azt mondta, szereti hallani a véleményét. Hallod eleget az órákon, felelte Marianne. Connell tárgyilagosan válaszolt: Az órákon másképp viselkedsz, igazából nem olyan vagy. Mintha azt gondolta volna, hogy Marianne-nek több személyisége is van, amelyeket gond nélkül tud váltogatni. Ez meglepte a lányt, aki általában úgy érezte, nem tud kitörni a személyiségéből, amely sosem változik, akármit tesz, akármit mond. Régebben próbált más lenni, kísérletezni, de sosem sikerült. Ha Connell-lel másmilyen, akkor a különbség nem benne, az ő személyiségében jött létre, hanem a köztük levő dinamikában. Néha megneveztette Connellt, máskor a fiú szűkszavú, kifürkészhetetlen volt, és miután elment, Marianne egyszerre volt feldobott és ideges, energikus és borzalmasan elcsigázott.

A múlt héten a fiú utánament a dolgozószobába, ahol ő James Baldwin *Legközelebb tűz jön* című esszékötetét kereste, hogy kölcsönadja neki. Állt, nézte a könyvespolcokat, inge felső gombját kigombolta, nyakkendőjét meglazította. Ő megtalálta a könyvet, odaadta neki, a fiú megleült az ablak előtti padra, szemügyre vette a hátsó borítót.

Ő leült mellé, és megkérdezte tőle, hogy a barátai, Eric és Rob tudják-e, milyen sokat olvas.

Őket az ilyesmi úgysem érdekli, felelte a fiú.

Úgy érted, nem érdekli őket a körülöttük levő világ.

Connell grimaszolt, mint mindig, amikor ő kritizálta a barátait, semmitmondó fintor volt ez. Nem ugyanúgy, mondta. Nekik megvan a maguk érdeklődési köre. Egyáltalán nem hinném, hogy olvasnának a rasszizmusról.

Naná, túlságosan leköti őket, hogy azzal hencegjenek, kivel feküdtek le.

A fiú hallgatott, mintha megakadt volna a füle ezen a megjegyzésen, de nem igazán tudta, mit válaszoljon. Igen, néha tényleg, szólalt meg végül. Nem védem őket, tudom, hogy idegesítők tudnak lenni.

Téged nem zavar?

Connell megint hallgatott egy kicsit. Általában nem. Vannak dolgok, amikkel túllőnek a célon, az nyilván engem is idegesít. De végső soron a barátaim, érted. Neked más.

Ő ránézett, de a fiú a könyv gerincét vizsgálta éppen.

Miért más? tudakolta.

Megvonta a vállát, ide-oda hajtogatta a könyvet. Ő ideges lett. Égett az arca és a keze. A fiú továbbra is a könyvet nézte, pedig már egészen biztosan minden betűt elolvasott rajta. Ő mikroszkopikus szinten érezte a másik testi jelenlétét, mintha légzése, ez a hétköznapi folyamat is elegendő lenne ahhoz, hogy őt megbetegítse.

Tudod, azt mondtad a múltkor, hogy bírsz, szólalt meg. A konyhában, amikor az iskoláról beszélgettünk.

Aha.

Úgy értetted, barátként, vagy hogy?

Ő lesütötte a szemét, az ölébe bámult. Bársonyszoknyát viselt, az ablakon beáramló fényben látta, hogy szöszök tapadtak rá.

Nem, nem csak barátként.

Ja, jó. Csak kérdeztem.

Ült ott, bólogatott.

Én nem egészen tudom, mit érzek, tette hozzá. Azt hiszem, fura lenne a suliban, ha bármi történne közöttünk.

Senkinek sem kell tudnia róla.

Connell felnézett rá, egyenesen a szemébe, minden figyelmét neki szentelte. Ő tudta, hogy meg fogja csókolni, így is lett. Puha volt a szája. A nyelve kicsit befurakodott a szájába. Aztán vége lett, a fiú elhúzódott tőle. Mintha eszébe jutott volna, hogy a kezében tartja a könyvet, újra azt kezdte el nézni.

Ez jó volt, mondta ő.

A fiú bólintott, nyelt egyet, megint lenézett a könyvre. Olyan félszegen viselkedett, mintha a csókra még utalni is udvariatlanság lett volna, Marianne fel is nevetett. Akkor zavarba jött.

Na jó. Most min nevensz?

Semmin.

Úgy viselkedsz, mint aki sosem csókolózott még.

Hát, nem is.

A fiú a tenyerébe temette az arcát. Ő megint felnevetett, nem tudta visszafogni magát, aztán már Connell is nevetett. Égő vörös volt a füle, ingatta a fejét. Néhány másodperc múlva felállt, kezében a könyvvel.

Ne kürtöld szét a suliban, jó? kérte.

Mintha bárki is szóba állna velem.

Elment. Ő kinyújtott lábbal, erőtlenül lecsúszott a padról a padlóra, mint egy rongybaba. Miközben ott ült, úgy érezte, mintha Connell csak azért jött volna hozzájuk, hogy őt próbára tegye, és ő kiállta a próbát, a csók egyfajta kommunikáció volt, ami azt jelentette: Átmentél. Arra gondolt, hogyan nevetett a fiú, amikor ő közölte vele, hogy még sosem csókolózott. Mástól talán gonosznak hatott volna ez a nevetés, de ez nem volt az. Együtt nevettek, a közös helyzeten, amelyben együtt találták magukat, bár Marianne maga sem tudta, hogyan tudná leírni ezt a helyzetet, sem azt, mit talált benne viccesnek.

Másnap délelőtt a németóra előtt nézte az osztálytársait, akik visítva, röhögve lökdösték le egymást a fűtőtestről. Az órán csendben hallgatták a hanganyagot, amelyen egy német nő beszélt egy buliról, amelyről lemaradt. *Es tut mir sehr leid.* Délután havazni kezdett, vaskos, sűrű hópelyhek lebegtek az ablakok előtt, majd elolvadtak a kavicson. Minden fokozottan hatott az érzékekre, az osztályterem áporodott szaga, az órák végét és kezdetét jelző karcos hangú csengő, a kosárlabdapályát mintegy jelenésként szegélyező sötét, barátságtalan faszor. A lassú, rutinná vált munka, amikor különféle színű tollal tiszta kék-fehér

csíkos papírra másolják a jegyzeteiket. Connell szokás szerint nem szólt Marianne-hez az iskolában, rá se nézett. Ő nézte a fiút az osztályteremben, ahogy igéket ragozott, a tolla végét rágta. Ahogy ebédidőben az ebédlő túlsó végében a barátaival mosolyogott valamin. Titkuk kellemes súlyként nehezedett bensőjére, mozgás közben nyomta a szeméremcsontját.

Aznap nem találkoztak tanítás után, másnap sem. Csütörtökön megint dolgozott az anyja, ő pedig korán érkezett érte. Marianne-nek kellett ajtót nyitnia, mert más nem volt otthon. Connell már átöltözött, az iskolai egyenruha helyett fekete farmert és pulóvert viselt. Amikor Marianne meglátta, ösztöne azt súgta, fusson el, rejtse el az arcát. Lorraine a konyhában van, közölte a fiúval. Aztán megfordult, felment a szobájába, magára csukta az ajtót. Hason feküdt az ágyon, beleszuszogott a párnába. Egyébként is, ki ez a Connell? Úgy érezte, jól ismeri, de mi oka van így érezni? Az, hogy egyszer minden magyarázat nélkül megcsókolta, aztán figyelmeztette, hogy ne szóljon erről senkinek? Pár perc múlva kopogtak a szobája ajtaján. Felült. Gyere be, szólt ki. A fiú kinyitotta az ajtót, kérdően ránézett, mintha azt akarná tudni, szívesen látják-e, aztán belépett a szobába, behúzta maga mögött az ajtót.

Pipa vagy rám? kérdezte.

Nem. Miért lennék?

Megvonta a vállát. Lustán az ágyhoz lépett, leült. Ő törökülésben ült, fogta a bokáját. Pár pillanatig csendben ültek. Aztán Connell felmászott mellé az ágyra. Megsimo-

gatta a lábát, ő meg hátradőlt a párnára. Merészen megkérdezte, újra meg fogja-e csókolni. Connell azt felelte: Szerinted? Ezt ő iszonyúan titokzatosnak és kifinomultnak találta. Mindenesetre tényleg csókolózni kezdtek. Ő azt mondta, ez jó, a másik nem szólt semmit. Ő úgy érezte, bármit megtenne, hogy megszerettesse magát vele, hogy elérje, hogy hangosan kimondja, hogy bírja. Connell becsúsztatta a kezét az iskolai blúz alá. Ő belesúgta a fülébe: Levetkőzhetünk? A keze már a melltartóban volt. Dehogy, felelte. Hülyeség, Lorraine itt van. Így szólította az anyját, a keresztnévén. Marianne azt mondta: Ide sosem jön fel. A másik megrázta a fejét: Nem, abba kell hagynunk. Felült, ránézett.

Egy pillanatra majdnem elcsábultál, jegyezte meg Marianne.

Nem igazán.

Csábítóttalak.

Mosolyogva rázta a fejét. Olyan fura vagy, mondta.

Most meg áll a házuk előtt, ahol a fiú kocsija parkol. Elküldte neki a címet, a 33-as szám az, sorház, kavicsos vako-lattal, csipkefüggönnyel, apró, betonozott udvarral. Látta, hogy az emeleten ég egy lámpa. Nehéz elhinni, hogy a másik tényleg itt lakik, egy házban, ahol ő sosem járt még, amelyet még sosem látott. Fekete pulóvert, sötét szoknyát, olcsó, fekete alsóneműt visel. Gondosan megborotválta a lábát, a hónalja sima, dezodortól krétafehér krémes, az orra folyik egy kicsit. Csenget, hallja a lépteket

a lépcsőn. A másik ajtót nyit. Mielőtt beengedné, körül-
néz, hogy meggyőződjön arról, senki sem látta őt megér-
kezni.